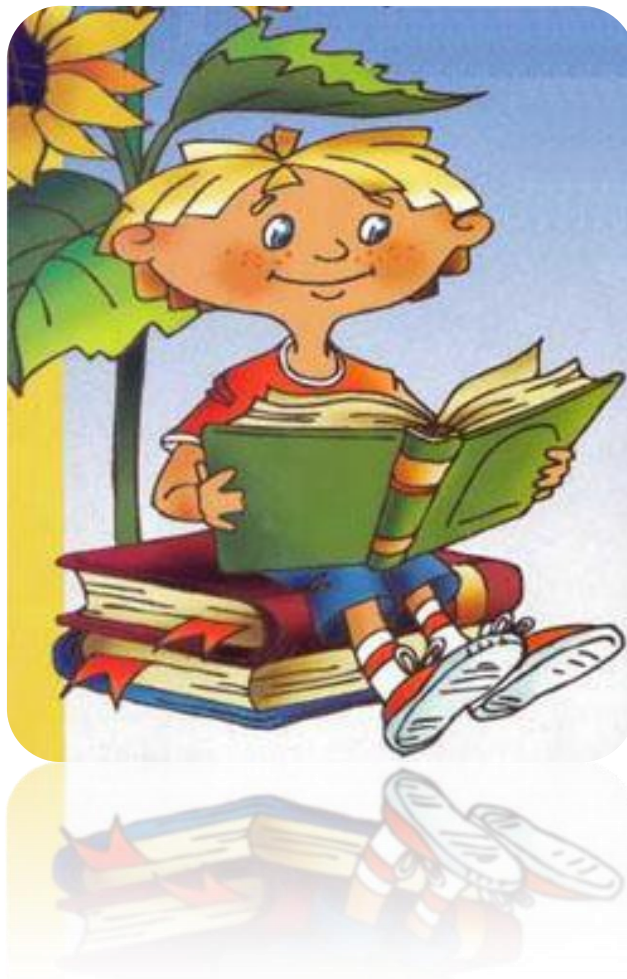

Департамент культури, туризму, національностей та релігій
Запорізької обласної державної адміністрації
Комунальний заклад "Запорізька обласна бібліотека для дітей "Юний читач"
Запорізької обласної ради

Літературні імена на мапі Запорізького краю

Письменники Запоріжжя – дітям

Запоріжжя, 2017

Літературні імена на мапі Запорізького краю. Письменники Запоріжжя – дітям: Інформаційно-методичний матеріал / укладачі І. М. Гудіна, І. В. Корнієнко. – Запорізька обласна бібліотека для дітей "Юний читач". – Запоріжжя, 2017. – 12 с.

Методичний матеріал містить інформацію про життєвий та творчий шлях запорізьких письменників, що писали та пишуть для дітей, та сценарії літературних заходів, присвячених їх творчості.

Розраховано на бібліотечних фахівців та широке коло читачів.

Укладачі

Комп'ютерна верстка

Відповідальний за випуск

Гудіна І. М.

Корнієнко І. В.

Веселова Л. Г.

Данилова Л. В.

Запорізька сторінка в контексті розвитку української літератури яскраво репрезентована іменами письменників як старшого покоління – О. Джигурди, В. Лісняка, П. Ребра, М. Лиходіда, О. Огульчанського, О. Стешенка, Г. Лютого, О. Шостака, А. Рекубрацького, О. Абліцова, В. Сироватко, Т. Нещерет, Л. Геньби, В. Ликова, П. Омеляненка, М. Гомона, В. Черевкова, П. Ловецького; так і більш молодих – М. Брацило, С. Аніщенко, М. Буряка, П. Вольвача, В. Терлецького, О. Ольшанської, О. Виженка, Я. Яковенко, а ще гумористів-сатириків В. Чубенка, В. Прудовського, М. Білокопитова, П. Юрика та ін. Твори наших земляків вивчаються в середніх та вищих навчальних закладах в курсі "Література рідного краю", внесені до шкільних підручників і хрестоматій, стають предметом літературознавчих досліджень.

Історична значимість творчості когорти запорізьких літераторів незаперечна, бо вони несхибно проповідували і продовжують проповідувати вірність своєму рідному краю, рідній мові, відкривають нові сторінки в історії козаччини, виховуючи таким чином нове покоління патріотів України і завжди залишаються оазисом української духовності, осередком відродження української мови, національної історії, традицій, звичаїв. Запоріжцям є чим пишатися, бо ж вихідці із славного Запорізького краю справді гідно представлені в історії української літератури.

Чимало запорізьких літераторів відзначились цікавими творами, адресованими у т. ч. і дитячій аудиторії. Саме про них піде мова у поданих нижче розробках бібліотечних заходів.

Віртуальний маршрут-презентація "Літературна скарбниця Запоріжжя"

В приміщенні, де проводитиметься захід, обов'язково має бути організована книжкова виставка за творами письменників. Протягом заходу бажано використовувати відеопрезентації, ілюстративні матеріали, музичний супровід. До участі у заході можна запросити вчителів літератури, літературознавців, письменників.

Перший ведучий: Запорізький край багатий на видатних і талановитих людей. Всіх їх об'єднує велика любов до рідної землі, до своєї малої батьківщини. Дякуємо долі за наших талановитих земляків та маємо знати їхні імена, шанувати їхні творчі здобутки, вчитись у них любові до рідної землі, бажанню берегти нашу Батьківщину для нащадків. Тож, запрошуємо Вас до віртуальної літературної подорожі, упродовж якої, сподіваємось, ви відкриєте для себе багато нового та цікавого про тих, хто живе і творить у нашому славному Запоріжжі.

Другий ведучий: Як ви думаєте, з якими літературними творами людина вперше зустрічається, тільки-но навчаючись читати? Звісно, з дитячими віршиками, забавлянками. А пишуть їх особливі люди – чарівники слова. Таким був і Петро

Павлович Ребро, наш відомий письменник-земляк. За своє довге життя він написав багато творів як для дорослих, так і для дітей. Зараз його вірші для дітей друкують у "Абетках" та "Читанках" для найменших, зустрінете ви їх і в підручниках української літератури для старшого віку. Звісно, що до шкільної програми вводяться найкращі літературні твори, тож розуміємо, як високо оцінена творчість Петра Павловича. А яким же був шлях нашого земляка до високого визнання?

Перший ведучий: 19 травня 1932 року в селі Білоцерківка Більмацького (на той час Куйбишевського) району Запорізької області в родині селянина Павла Ребра народився хлопчик, якого назвали Петром. Дитинство його промайнуло в степовому безмежжі, де звивиста річка Берда плине долинами і урвищами аж до самого Азовського моря.

Перші свої вірші Петро пише у десятирічному віці, і сам видає свою першу "книжку". Уявіть собі: між рядками старих газет соком бузини написані вірші і зібрані у невеличку книжечку. Такий вигляд мав рукописний, саморобний збірник віршів під назвою "Книга жалоб". Це був воєнний 1942 рік. У школі вірші малого Петра помітив один з вчителів і порадив надіслати їх до дитячої газети "Зірка". І в 1946 році газета надрукувала вірші хлопчика з Запорізької області - це був початок його літературної творчості.

Другий ведучий: З 1949 року П. Ребро друкується в газетах, журналах, альманахах. В 1956 році його приймають до Запорізької організації Спілки письменників України, що стало безперечним визнанням його поетичного таланту. На початку свого творчого шляху П. Ребро пише багато віршів саме для дітей: "Сонечко", "Чому заєць косоокий" (1958), "Найсмачніші огірки" (1959), "Солов'ята" (1961), "Мій тато – сталевар", "Дірочка від бублика" (1962), "Весела вдача" (1973), "Чудо з чудес – наш Дніпрогес" (1974), "Кіт – коточок" (1980). Ціла низка творів, пронизаних особливою любов'ю, ніжністю, м'яким гумором, присвячені дочці Оксані. Збірка віршів, що вийшла 1964 року, також була присвячена доньці і має назву "Кирпата Оксанка". Потім виходили інші збірки: "Квіти мають імена", "Трінь і Трінька" та інші, і саме Оксана Ребро була першою слухачкою, шанувальницею і помічницею батька, а згодом стала й спадкоємицею його захоплення словом.

Читець: (читає вірш "Кирпата Оксанка")

Кирпата Оксанко,	І справді, попробуй
На кого ти схожа?	Тут твердо сказати,
Оксанка сміється –	Однаково схожа
Сказати не може.	На маму і тата!

Перший ведучий: Петру Ребру судилося стати гумористом, бо все його життя пройшло на Запоріжжі. А маючи неабиякий поетичний хист, як не вдається до козацьких жартів? Так що у нього і виходу іншого не було, як стати жартівником. Як кажуть, докозакувався! Олесь Гончар у свій час відзначив, що від творів П.Ребра

"віє теплим і веселим і тими просторами, де живуть люди, славні люди, що і в добрі, і в скруті здатні сміятися".

Другий ведучий: З середини 80-х років гуморист зосередився в основному на одній темі, а саме – на темі запорозького козацтва. Петро Павлович писав і про козаків-січовиків минулого, і про козаків наших днів. Здається, що саме у цьому він знайшов себе і визначився як першокласний гуморист. З 1993-го по 2001 рік Петро Ребро видав дев'ять книжок "Козацьких жартів". Вражає жанрове розмаїття гумористичних творів П. Ребра, вміщених у книжках згаданої серії. Тут є і гуморески, і фейлетони, і співомовки, і притчі, і пісні, прозові й віршовані мініатюри. І все це сповнене козацькою мудрістю, приперчене добродушною запорізькою іронією, заквашене січовою волелюбністю.

Перший ведучий: Справжній козак мав любити волю, свій рідний край, землю, де народився. Мав бути спритним у всьому: і на коні вправно сидіти, і влучно стріляти, і вміло пісню заспівати, і за товариша заступитись. І лише навчившись усьому тому, молодик мав змогу прийняти присягу.

Читець: (читає вірш "Присяга")

Козак, чи їхав до столиці,
Чи лаштувався у похід,
Він жменю рідної землиці
Ховав під устілки чобіт.

Ту землю він тяжкої днини
До рани клав, немов бальзам...
От якось мовив Катеринич
Послам із Січі – козакам:

Про вашу знаю я відвагу.
В бою хоробрі ви й міцні,
Одначе дайте-но присягу,
Що ви не зрадите мені.

В одвіт козацькі дипломати
Сказали: – Клятву даємо
До смерті землю захищати
Ту, на якій ми стоїмо! –

Отак, заткнувши графу пельку,
Всміхались хитро козаки,
Бо душу гріла їм земелька
Із берегів Дніпра-ріки.

Другий ведучий: Багатогранна творчість Петра Ребра високо оцінена читачами. І, хоч його вже немає серед нас, (поет покинув цей світ у 2014 році), його твори, як і раніше, цінуються читачами і, мабуть, неможливо зараз уявити запорізьку літературу без імені цього талановитого майстра слова.

Звучить пісня "Столиця степів" (слова Г. Лютого, музика А. Сердюка).

Перший ведучий: Не просто так прозвучала зараз ця пісня. Наша подорож продовжується, і ми перенесемось з вами у легендарний край, славному Гуляйпільщину, на батьківщину нашого відомого поета Григорія Лютого.

Григорія Лютого часто запитують: " Це Ваше справжнє прізвище чи псевдонім? Ви справді народились у самому Гуляйполі? А Ваші предки були козаками"?
Дійсно, усе це так.

Другий ведучий: Народився Григорій Іванович Лютий 7 лютого 1949 року у місті Гуляйполе Запорізької області в сім'ї вчителів. Дитинство поета проходило на фоні мальовничої української природи. За городами жебоніла річечка Гайчур, де майбутній поет ловив рибу, пік раків з хлопцями, пас на її луках гусей. Гриша ходив до школи і паралельно до музичної школи по класу баяна. Після школи протягом року працював баяністом і завідуючим Любимівським Будинком культури. Згодом Григорій заочно закінчив філологічний факультет Запорізького педінституту, працював у Гуляйполі у колгоспній багатотиражці.

Перший ведучий: У 1971 році поезія Григорія Лютого була представлена українській аудиторії на сторінках газети "Літературна Україна". Працюючи у Гуляйполі, Григорій Лютий передплачував для себе всі літературні журнали, заснував своє літературне об'єднання "Калинова сопілка". Це саме про нього поетеса Любов Геньба згодом скаже: "Я закінчила двадцять років університету Лютого...". І саме з цього ж об'єднання вийшли і Олександр Михайлюта, і Іван Доценко, і Анатолій Горпинич.

Читець: *(читає вірш "Земле моя")*

Земле моя, це ж до кого звертаюсь ім'ям твоїм?
Може, до рідних, що тут, у тобі назавжди?
Може, до внуків, що вийдуть із тебе просторої,
Мов зі світлиці, у сонці червоному скупані.

Земле моя, не кривлю ні сльозою, ні усміхом.
Ось я – зернина. Посій мене, мною вроди.
Як це прекрасно – зустріти тебе ясновиду
Вранці з водою, відбитись в зіницях твоїх!

Вимовчу, викричу, щастям зійду і розпукою.
Хто мене стріне і хто упізнає коли?
Ось вона – хвиля, як доля, до ніг припадає.
Ось вона – пісня – як часечка, пада й зліта...

Земле моя із обличчям дитини моєї!
Немає страшнішого – впасти в твоїх очах!
Урвища глибшого в цілому світі не знаю,
Так, як не знаю вищого неба, ніж очі твої...

Другий ведучий: У 1984 році побачила світ перша книжка Григорія Лютого "Крилатий корінь", за яку він отримав обласну молодіжну премію ім. М. Андросова.

У другій книзі "Крона вічності" (1985) автор продовжує розвивати ту тему, яка є для нього близькою, – тему рідної землі, батьківщини. Він ніби кровно пов'язаний із народними джерелами, з яких і черпає силу для своєї поезії, осмислює нерозривну єдність людини і природи, яка є вічною. Одна за одною виходять його збірки: "Червона літера вогню" (1987), "Хліб любові" (1990), "Я воду пив з твого лица" (1992), (була відзначена обласною літературною премією ім. В. Лісняка), "Гуляй-поле" (1996), "Вибране" (1998), "Меди" (2000). 1995 року у співавторстві зі співаком і композитором Анатолієм Сердюком поет випускає збірку пісень "Пісні Гуляйпільського краю".

Перший ведучий: Свій внесок поет зробив і в розвиток дитячої літератури запорізького краю. 1995 року була опублікована його дитяча збірка "Світлана", куди увійшли казки, оповідання та вірші. Одна з казок про дівчинку Світланку, дуже добру, щиру й працювиту дівчинку, і дала назву усій збірці. Давайте з вами пригадаємо події цієї казки, поговоримо про чуйне й співчутливе серце Світланки та спробуємо відповісти на запитання вікторини.

Вікторина за твором Григорія Лютого "Світлана"

1. Як звати головну героїню твору Г. Лютого? (*Маруся, Світлана, Наталка, Лозинка*);
2. Ким працював батько Світланки? (*столяром, стельмахом, теслею, гончарем*);
3. Хто був на службі в мачухи? (*лозина, мітла, чорний кіт, павуки*);
4. Уночі в саду Світлана збирала... (*вишні, груші, сливи, яблука*);
5. Хто розповів Світлані про чарівного принца? (*Соловейко, братик Іванко, Криничка, Яблунька*);
6. Коли на яблучко падала сльоза Світланки, воно ставало... (*золотим, срібним, соковитим, смугастим*);
7. Чому Світланка сумувала в палаці принца? (*через хворобу братика Івася, не було з ким поговорити, засумувала за мачухою, не було роботи*);
8. Хто розповів Світланці про те, як врятувати Івасика від сліпоти? (*Яблунька, Соловейко, Принц, Криничка*);
9. Хто допоміг Світланці у важку хвилину вибору між життям і смертю Соловейка? (*ніж Холодне Серце, Криничка, Соловейко, Лозина*);

10. Молоденька яблунька виросла в саду з... (насінини, її посадила мачуха, із саджанця, із серця соловейка);

11. Яблучко, упавши з дерева, перетворилося на... (горобця, синицю, жар – птицю, соловейка).

Другий ведучий: Покидаючи благословенний гуляйпільський край, ми будемо пам'ятати слова відомої запорізької поетеси Любові Геньби: "Саме такий він – Лютий – одержимий, простий, скромний, справжній, як ця земля, що народила його, заклечала його долю білотканим полотном, щоб вишивав він на ньому слово".

Перший ведучий: Знаменитий французький кінорежисер, сценарист і продюсер Люк Бессон одного разу сказав: "Великі дитячі письменники були справжніми письменниками, вони нікому не наслідували, вони не ставили собі за мету заробити багато грошей або нав'язати якусь ідею. Вони просто писали про свої мрії". Ці слова дуже добре підходять для характеристики відомої запорізької письменниці, яка пише чудові твори для дітей – Олени Борисівни Сумської.

Другий ведучий: Олена Борисівна народилась 14 травня 1951 року у місті Кіровоград (нині – Кропивницький). Вищу філологічну освіту здобула у Запорізькому державному університеті. Закінчивши його у 1975 році, протягом 26 років викладала російську мову та літературу, зарубіжну літературу, історію світової культури в учбових закладах м. Запоріжжя. Писати Олена Сумська почала у досить зрілому віці. Її публіцистика та проза почала друкуватись у міській пресі (газетах "Миг", "Верже", часописі "Хортиця"). З'явилися її дитячі оповідання: "[Всем маленьким!](#)", "[Осенняя сказка](#)", "[Рэсси](#)", "[Сюжеты сказок](#)", "[Страшная сказка](#)", "[Каркуня](#)", "[Шуня-рыболов](#)", "[Степная Фея](#)", вірші в прозі "Стрекоза".

Перший ведучий: Та справжню популярність запорізька письменниця отримала, написавши серію дитячих детективів "Вовка-Бонд". Обираючи жанр дитячого детектива, письменниця влучила в ціль: історію про пригоди юних сищиків, персонажами яких стали реально існуючі діти – її шестирічний онук Микита та його друзі, із задоволенням читають діти різного віку. Створюючи сюжети своїх детективних історій, письменниця не стала, навіть, змінювати імена, а Вовці – найкращому другу онука і головному герою книжок – дала звучне прізвище – Бонд. Ці історії цікаві дітям ще й тим, що місто, де з дітьми відбуваються незвичайні пригоди – це не далекий Лондон чи Нью-Йорк, а рідне Запоріжжя. У перших чотирьох частинах запорізької дитячої "бондіани" Вовка і його товариші розслідують крадіжки мобільних телефонів на пляжі, запобігають пограбуванню банку, знаходять справжній скарб і викривають злісних аферистів. У наступних двох книгах Олена Сумська планує відправити своїх героїв боротись з чорними археологами на Хортиці, а також запобігати вуличним пограбуванням.

Читець: (зачитує уривок з книги "Вовка-Бонд")

Другий ведучий: Маючи великий педагогічний стаж, Олена Сумська багато займалася репетиторством із так званими дітьми "індиго", і цей безцінний досвід ліг в

основу її книги під назвою "Команда Z". Ось як пише про це сама Олена Сумська: "На нашій планеті дуже багато таємничих місць. Одне з них знаходиться майже в центрі Європи, в досить густонаселеному районі, тільки цього ніхто не знає. Ніхто, окрім дітей, зовсім незбагненим чином зібраних космічним розумом з різних кінців світу в цьому чарівному місці. Перед ними поставлена дуже небезпечна задача: знищити зброю на землі. Дуже багато біди принесла вона людству. Тому і здібності Розум дав цим дітям нелюдські. Таких дітей вже на Землі багато, їх називають Індиго". До речі, книгу "Команда Z" з однаковим задоволенням читають як діти, так і дорослі.

Перший ведучий: З 2015 року на ТРК "Запоріжжя" розпочався цикл передач "Казки запорозькі від Санька Сита". А хто ж він такий – Санько Сито? Санько Сито – це Олександр Євгенович Виженко – запорізький актор, письменник, казкар, філософ, краєзнавець. Народився Олександр Євгенович 10 вересня 1958 року у Полтаві. З 1981 по 1985 рік навчався у Київському інституті театрального мистецтва імені Карпенка-Карого. З 1985 по 2012 рік працював актором Запорізького обласного театру юного глядача. За понад 20-річне служіння сцені зіграв близько п'ятдесяти ролей. Мав власні режисерські постановки: "[Нотатки божевільного](#)", "Тринадцять ножів у спину революції", "[Маленький принц](#)". І от тепер авторська телевізійна передача, яка за такий короткий час здобула багатотисячну аудиторію прихильників. Перевтілюючись на екрані у Санька Сита, Олександр Виженко розповідає дітям авторські казки про минуле рідного краю, про давні часи Дикого Степу, про героїчне минуле Запорозької Січі, а ще байки, чарівні казки, вірші. Спілкується казкар Санько Сито з маленькими телеглядачами легкою, зрозумілою, пересипаною гумором мовою, але завжди з належною повагою до аудиторії і пошаною до історичних подій Запорожжя, виховуючи таким чином патріотизм та національну свідомість малечі.

Другий ведучий: Як письменник, Олександр Євгенович знайий українському читачеві за книжками "Історія запорізьких козаків для веселих дітлахів", "Легенди та казки Хортиці", "Україна кохання", "Абетка для дорослих ще й діток, щоби мовний цвів садок", "Козацькі забави" та іншими. У 1992 році він став переможцем міжнародного конкурсу молодих письменників "[Гранослов](#)".

Читець: (*читає вірш "Книжечка-роздвижечка"*)

*Книжечка-роздвижечка,
Посередині Диво-Вижечка.
Сонечко сяє. Луг зеленіє.
Співають пташки. Серце радіє.
Серце радіє, Красу обіймає.
Це моя Україна –
Від краю до краю!*

Перший ведучий: Знаковою для Олександра Виженка стала книга "Сонети пана Шекспіра", що вийшла у 2013 році. Це переклад українською сонетів Шекспіра, який письменник зробив, використовуючи підрядковий переклад свого сина Артема.

Ось що пише сам автор у передмові до своєї книги: "Я здолав цей копіткий марафон майже за рік, а стежку до мовної ріки Шекспіра мені люб'язно погодився прокласти мій син Артем – професійний перекладач. Це була, як то кажуть "сімейна справа", батько й син у співавторстві, працювали над цією книгою. Артем Виженко робив підстрочний переклад сонетів з англійської мови, а Олександр Виженко трансформував цей переклад у лірику, вкладаючи у нього частку своєї душі". І ще: "Кожен сонет Шекспіра – його сповідь. Якщо я виступаю у ролі співавтора, це означає, що я беру щось із себе, зі свого життєвого досвіду, зі своєї сердечної скарбниці, і це вже стає моєю сповіддю".

Читець: *(читає сонет 141 В. Шекспіра у перекладі О. Виженка)*

Мій зір не зачарований тобою —
Являєш ти розбещену красу.
А серцем сліпо, віддано, з любов'ю,
Наперекір очам, тебе несучу.
Для слуху голос твій не є приємним;
Твій аромат, цілунки, дотик рук
Не збуджують в мені вогонь блаженний
Для свята ніжних таємничих злук.
Ні п'ять чуттів, ні розум мій недремний
Не можуть серцю ясно довести,
Що є воно твоїм рабом смиренным,
І хрест слуги я змушений нести.
Все ж благом є моїм чума кохання,
Бо ти мій гріх, і суд, і покарання.

Другий ведучий: Зовсім нещодавно в Україні народився новий герой – Хлопчик-Укропчик. Його батьком став [Олександр Євгенович Виженко](#). Сам автор каже, що Хлопчик-Укропчик для нього – це більше, ніж просто казковий герой, це – "об'явлення його серця". Говорячи про сюжет, він зауважує: "Частенько мене питають: де казкарі беруть сюжети для своїх казок. Я завжди відповідав: із життя! Драматичні події останніх трьох років, коли в Україну увірвався підступний і жорстокий ворог, відчуття, пережиті серцем патріота, подарували мені Хлопчика-Укропчика, всіх персонажів казки і сам сюжет. Хлопчик-Укропчик прийшов дуже вчасно для мене особисто, для моїх рідних і друзів, вірю, що й для цілої Батьківщини".

Книжка-розмальовка "Хлопчик-Укропчик", ілюстрована художником із Маріуполя [Євгеном Сенсуалісом](#), видана [Центром мистецтв "Арт-Простір"](#) в межах [конкурсу соціальних проєктів "Ми – це місто"](#) у цьому році і вже встигла отримати своє сценічне життя – актори [театру-студії "Пігмаліон"](#) поставили казку на сцені. Костюми й декорації для вистави робили власними руками. Її прем'єра відбулася 29 вересня в Запорізькому обласному центрі молоді.

Перший ведучий: А ми з вами продовжимо нашу мандрівку літературною мапою Запоріжжя і завітаємо до молоді, але не менш талановитої літераторки Яни Яковенко. Яна Володимирівна Яковенко народилась 11 грудня 1976 року в місті

Гуляйполе. У 1999 році отримала диплом філолога Запорізького державного університету зі спеціальності "Українська мова та література". 2006 року вона стала членом Національної спілки письменників України. На теперішній час працює у Центрі розвитку дитини "Надія", де вчить дошкільнят основам рідної мови. До своїх дитячих віршів Яна ставить як до життєвих правил, якими буде керуватися дитина впродовж свого життя. Показовим у цьому є вірш про жирафа, який не може знайти шарфа на свою шию, і врешті решт сам в'яже шарф.

Читець: (читає вірш "В магазин прийшов жираф")

В магазин прийшов жираф	Є великі, є маленькі
Щоб купити теплий шарф.	Є широкі, є вузькі,
Переміряв чималенько –	Є блискучі, наче змії,
Всі шарфи коротенькі.	Та нема на довгу шию.

І, нарешті, в продавщиці
Він купив дві гострі спиці.
І тепер собі жираф
Дома в'яже довгий шарф.

Другий ведучий: У цьому ж руслі написаний вірш "Вередулі – коверзулі", де негативні емоції представлені як казкові істоти, яких дитина має побороти в символічній боротьбі та вивільнитись від своїх негативних емоцій.

Читець: (читає вірш "Вередулі – коверзулі")

Прийшли в гості до Зінулі.	Нащо гості ці дитині,
Водовари, нехочухи,	Бери в руки швидше віник,
Нервомотики, плаксухи,	Двері – вікна відчиняй
Верещали, тупотіли,	Вередулі виганяй.
Слухатися не хотіли.	Хай ідуть через море,
Стало в нашій хаті тісно,	Через ліс, через гори.
Навіть киці ніде сісти.	У болотах заблукають

І до тебе не вертають.

Перший ведучий: Працюючи в центрі дитячої творчості, Яна Володимирівна має унікальну можливість шліфувати вірші завдяки підказкам своїх вихованців. Посіяне зерно дає свої перші плоди. І хочеться сподіватися на хороший врожай і в подальшій творчості Яни Яковенко, а також в житті тих, кому "піднімати нашу Україну". Вона вірить у своє високе призначення Матері, і старанно формує духовну базу для своїх дітей. Своєю творчістю вона показує, як просто й органічно повинна входити українська поезія в життя дошкільників: цікавою грою, добрим гумором, ненав'язливою мораллю вона природно вписується в світ сучасної дитини, поступово підводячи її до усвідомлення себе маленьким громадянином України.

Читець: (читає вірш "Сніжинко-сніжинонько")

Сніжинко-сніжинонько,	Стелися стежинами
Лети на Вкраїноньку,	Помежи хатинами,
Стелись полем рясно,	Ходять гості дорогі,
Щоб родило красно!	Носять з щастям пироги.

Стелися порошею,

Думами хорошими.
Замітай - звеселою
Душу і оселю!

Перший ведучий: Яна Яковенко має у своєму здобутку окрему збірку віршів "Босоніж", зараз готує до видання збірку своїх дитячих віршів. Вона часто друкувалася в колективних поетичних збірниках "Перевесло", "Середмістя", "Зачарований Дніпро", "Січовий Парнас", "Зорі над морем"; у всеукраїнських літературних альманахах "Дніпро", "Хортиця"; в періодичних виданнях "Джміль", "Дошкільне виховання", "Дім і Сім'я", має багато публікацій у запорізькій пресі. Є у неї прекрасні зразки родинної лірики. Давайте послухаємо один з таких віршів.

Читець: (*читає вірш "Є у мамі хвостик"*)

Є у мамі хвостик –	Як обід готують в кухні
Хвостик-Малоростик.	Лізе носиком у кухлик,
Пустотливий, наче в киці,	А коли лягають спати -
Вигляда із-за спідниці.	Любить хвостик поспівати.
Хоче мама прибирати –	Мама хвостик дуже любить
Хвостик – слідом по кімнаті.	Його хвалить і голубить.
Сяде мама на хвилину –	І ніхто у цілім світі
Моститься він на коліна.	Їх не зможе розлучити.

Перший ведучий: От і завершується наша з вами подорож літературною мапою Запоріжжя. Ви, мабуть, зрозуміли, що літературне Запоріжжя як складова частина літературно-культурного розвитку – це явище багатогранне і різнопланове. Запорізький край багатий на видатних і талановитих людей. І всіх їх об'єднує велика любов до рідної землі, до своєї малої батьківщини. Ми ж маємо дякувати долі за наших талановитих земляків, знати їхні імена, шанувати їхні творчі здобутки, вчитись у них любові до рідної землі та берегти нашу Батьківщину для нащадків.

А на завершення пропонуємо вам перевірити ваші знання про наших літераторів, спробувавши відповісти на питання нашої вікторини.

1. Хто з відомих письменників понад 20 років пропрацював актором у Запорізькому обласному театрі юного глядача? (*Олександр Виженко*);
2. Як звали дівчинку, ім'ям якої була названа дитяча збірка Григорія Лютого? (*Світлана*);
3. Хто був кошовим Міжнародної асоціації гумористів і сатириків "Весела Січ"? (*Петро Ребро*);
4. Закінчіть назви поетичних збірок для дітей Петра Ребра: "Вередливі" (*санчата*); "Найсмачніші" (*огірки*); "Дірка від" (*бублика*);
5. Як звать героя запорізької дитячої "бондіани" Олени Сумської? (*Вовка*);

6. Чи існують реальні прототипи героїв книги Олени Сумської "Вовка Бонд"? (Так, це онук Микита та його друзі);

7. Як звать головного героя книги "Історія запорізьких козаків для веселих дітлахів"? (Влас Зерно);

8. Якого сучасного запорізького казкаря Ви можете пригадати? (Олександр Виженко, він же – Санько Сито, який з травня 2015 року на ТРК Запоріжжя розпочав цикл передач "Казки запорозькі від Санька Сита");

9. Який вірш Петро Ребро присвятив своїй доньці – Оксані? ("Кирпата Оксанка")

10. Як називається збірка перекладів Олександра Виженка творів Вільяма Шекспіра? ("Сонети пана Шекспіра").

11. Як називається нова казка Олександра Виженка, присвячена новітнім подіям української історії? ("Хлопчик-Укропчик").

Комунальний заклад "Запорізька обласна бібліотека для дітей
"Юний читач" Запорізької обласної ради

69006
м. Запоріжжя
вул. В.Лобановського, 14

Телефони: (061) 236-85-62
236-85-63
236-86-27
236-86-49
Факс: 61) 236-85-62

Ел. пошта: zobd@ukr.net
Сайт: zobd.zp.ua